

- 112 TOROCZKAY ANDRÁS: Az olvasás mint safe space? [Greccsó Krisztián:
Magamról többen]
- 116 URBÁN ANDREA: Az időhurkok ornamentikája [Nagy Márta Júlia: Elígért lány]
- 121 CSEHY ZOLTÁN: 110–113. [Lukács Flóra: Egy sanghaji hotel teraszán; Makáry
Sebestyén: Delta; Juhász Mórió: A konyhában meg Elmore James szól; Katona
Ágota: Kezdetben, mégis vihar]
- 125 PÉTER SZABINA: Metszetek Gáborjáni Szabó Kálmánról [Gáborjáni Szabó
Kálmán. Festőművész, grafikus; szerk. Gáborjáni Szabó Péter]

• • • • •

Képek: OLEXA JÓZSEF grafikái

Megjelenik Debrecen Megyei Jogú Város Önkormányzata
és a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával.

www.alfoldonline.hu
alfoldfolyoirat@gmail.com

 ALFÖLD
IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS KRITIKAI FOLYÓIRAT

SZIRÁK PÉTER főszerkesztő
ÁFRA JÁNOS
FODOR PÉTER
HERCZEG ÁKOS
LAPIS JÓZSEF szerkesztők
SZABÓ BERNADETT szerkesztőségi asszisztens

telennel történő számvetés súlya, ahogy a szorgosan, gondosan sztilóban berendezett egzisztenciára nehezedik. Ahogy a szerző írja: „Lassan értem a végességet, / De úgy várom a jutalmat érte, / Mintha az egy mindenséget / Magam haraptam volna félbe.” [Kitakarítottam a szívem]

Kérdés, mi lenne, ha fogalmunk sem volna a referenciális tényezőkről, amik nyilván önmagukban térdre kényszerítik az olvasót, hát még ha a szövegekkel napi szinten A-ligában (nem középiskolás fokon) foglalkozó írón szűrődnek át. Akkor is megrendülnénk a *Halotti beszéden*, ha nem tudnánk, ki az a Kosztolányi? A *Magamról többet*-versek közül a már említettek talán azért emelkednek ki, mert érezzük rajtuk a súlyt, nem csak tudjuk, hogy ott van mögöttük. De mivel tudjuk, már nem vagyunk naiv olvasók. Amikor például az árvaházat tematizáló verseket olvasom, szíven üt jó néhány, és a szövegen kívüli, a szerzőhöz köthető információ, úgy érzem, nem tesznek hozzá az ütés erejéhez. „Nyúlszájú maradhat-e, / vagy menjen a levesbe. / Kizárva, ha drogot áhít, / Mint tápot a ketrechez szokott / apróállat?” [Maradhat?]

Hogy a *Magamról többet* nosztalgikus kitérő volt-e a prózáiró pályáján, vagy tartós lesz a műfajváltás, és mostantól líraköteteket is sűrűbben megjelentet a szerző, esetleg hatással lesz a prózakötetekre is a líráiró karrier továbbfejlődése, ezeknek a verseknek megjelenése, talán ezeket az élményeket prózában is megírja, nem tudjuk, de izgalmas várakozás ez. Vajon a továbbiakban a rajongók rendre megkapják a hön áhított stílt? Esetleg eltávolodva az élményektől, a kétségbeeséstől, az érzelmi tűzijátéktól, mikor kitisztul az ég, a *Magamról többet* szikárabb, keményebb oldala dominál majd? [Magvető]

TOROCZKAY ANDRÁS

Az időhurkok ornamentikája

NAGY MÁRTA JÚLIA: *ELIGÉRT LÁNY*

Az *Eligért lány* ötvennégy verset közöl, a versvilág hosszabb kifutása tehát a burjánzó sorok, nyújtózkodó címek, terjedelmesebb versek mellett a kötetegészre is érvényes. A túlérés elkerüléséhez – a nature morte kihívásaihoz hasonlóan – elengedhetetlen a ragyogó arányérzék, így a halmozás, a kiterjeszthetőség határainak észlelése, hiszen a terjengősség könnyen önismétléshez és kiüresedéshez vezethet. A vibráló színpaletta, a gazdag botanikai állomány, az intra- és intertextusok (Pilinszky János, József Attila) összjátéka olyan, akár az erdő hangjainak kakofóniája. Nem zaj, nem túlzás, nem giccs.

Az *Eligért lány* több ponton is kontinuitást mutat az *Ophélia a kádban* című 2014-es verseskötettel, különösen annak utolsó darabjával, amelyben feltűnik a shakespeare-i drámahős. A versbeszélőt az Ophélia-karakterben rejlő lehetőségek érdeklik, a *Víz I-V* alcímű versszakokban egyre mélyebbre merül a szereplő intencióinak és a környezeti effektusoknak a megértésében. Ezzel az attitűddel, vagyis a már felépített, kulturális kódokkal terhelt karakter kiismerésére, majd újrairására tett kísérlettel megadja a következő kötet kezdőhangját. Az első könyv záróakkordjának jelenése („Adjátok